

Ræða Roblins.

(framhald frá 5. síðu)

Mér finnst ég heyrir einhverja Lib-
erala segja: „Nei, þú ferð skammt
með þetta. Við ætlum að almenna
veitingabörðin. Við setjum auka-
grein í frumvarpið, sem fyrirbygg-
ur alla áfengisverðun á þeim stöð-
um, þar sem nú er héraðsbarn“.

Þetta væri ágætt, ef þetta væri
mögulegt og lögmæt samkvæmt.
En það er hvorugt. Stjórnarskrá
Manitoba veitir ekki heimild til
þessa, og þingið hefur engan meiri
rétt til að brjóta hana, en sveit-
arstjórnir hafa heimild til að
brjóta sveitastjórnir sínar. Ef til-
raun yrði gjörð í þessa átt, myndi
vinnasalar um hál hrinda því á-
kvæði sem andstaða stjórnar-
akránni. Þáris gjörð með þess fyrir-
leynarráðs breyða, og hver laga-
læringur veit, að þar yrði slíku
lagatvörfur vísað á dyr. Ef aft-
ur ekkert ákvæði þessu líkt yrði
sett í lög, þá þýðir það ekkert
annað, en að í þeim héraðum, þar
sem nú er vinbann, yrði settar á
löt vinslubbis, einsog til dæmis
í Roland, minn eigin héraði, og öll
er áfengi selt í Höskutali, eða
tunnutali, út um hýðuna, og
monn mætti drekka, hvar sem
þeim sýndist.

Látis yður ekki koma í hug, að
ég viti ekki, um hvað eg er að
tala. Vitanlega er eg ekki lög-
fræðingur, en eg hef átt tal um
þetta og leitað upplýsinga þessu
viðvíkjandi, fyrir nokkrum tíma
síðan, hjá mönnum, er engu eru
síður að sé í þeirri grein, en
dómararnir hér í fylkinu, og var
það álit allra þeirra, að þess kon-
ar lög getu ekki staðist.

Verður þess vegna, ef lagatvö-
rfur á að ná tilgangi sínum, að
lata það taka yfir allt fylkið, sem
breytingu á núgildandi lögum, og
með samþykkt þess væri núverandi
lög úr gildi numin, og vinbannshér-
uðin ekki framar til. Ef þau yrðu
málalok, þýðir það ekkert annað,
en að í bindindisefnum yrði klukk-
an færð til baka um 25 ár. Allur
árangur bindindisstarfsins um 15
ára tíma yrði þurkaður burtu, og
að stefnan yrði þá öfan á og rík-
andi hér í bindindismálinu, er
bindindismenn óskulu sitja af öllu.

En eg hvorki þarf eða hef tíma
til, að fjölýrða um þetta meira.
En þér getið séð, út á hvaða
villistig er verið að leiða bind-
indismenn. Eg álit, að það sé ekki
mikil hætt á því, að skynsamir,
gætnir, hugsandi, upplýstir og ein-
lægir bindindismenn láti stofna
málum sínum í vöðva með annari
eins líflaku og þessari, — en fari
svo, þá ætla eg að biðja fólk, að
minnast þess, að eg geti bent því
á, að eg hafi varað það við þess-
ari hættu, — varað það við, að
taka ekki slíka stefnu, sem nú er
verið að halda að mönnum hér í
fylkinu.

Framyfir það, sem eg hef þegar
sagt um framfarir vora frá ári til
árs í bindindisflokki fylkisins,
langar mig til að geta þess, að eg
var viljugur til, að leitað við að
lá eina meiri réttarbætur samþykkt
ar í þinginu, hefði bindindisflokki
viljað styrkja mig til þess. A sér-
asthönu þingi kom einn hátt-
standandi embættismaður frá
„Moral and Social Reform Coun-
cil“ til mín og átti tal við mig
um það. Hann var strangur Lib-
eral og hefur aldrei á að sinni
greitt atkvæði með Conservativ-
um. Og eg bíst við, að hann
greiði atkvæði á móti mér við
næstu kosningar, — en hann er
einlegur bindindismaður á undan
öllu öðru. Eg stakki upp á því við
hann, að vér bærum upp frum-
varp í þinginu, er veitti borg og
bæjum fylkisins réttindi til, að á-
kveða sjálf, hve mörg vinsluleyfi
skyldi veitt á hverjum stað, þar
sem um fleiri en eitt leyfi væri að
ræða. Þetta var sama sem að fá
bæjarfólkinu sjálfa valdið í hendur
til að takmarka tölu veitingaleyf-
anna. Hann bað mig að gefa sér
þetta skriflegt, og eg skrifaði upp-
kast með eigin hendi, um hvað eg
vildi leggja til, að samþykkt yrði í
þinginu, ef bindindisflokki vildi
mér aðstoð sína til þess, og fékk
honum uppkastið. Eftir einn eða
tvo daga kom hann aftur. Var
hann þá mjög niðurlátur. Sagði
hann mér, að formenn „Moral and
Social Reform“ sambandsins vildi
ekki sinna þessu tilboði. Það greip
mig dálitill óhugur sjálfan. Á því
sá eg að bindindis-samtök þá vildu
ekki styðja mig í því, að fá fleiri
réttarbætur, svo eg lét málið falla
niður.

A einhvern hátt komst þetta
svo í hámalu og fyrir almenning.
Tóku þá kunningjar mínir, and-
staðingarnir sig til, og komu með
tillögu sama efnis og bindindis-
menn höfðu neitað að þiggja frá
mér. Ekki gat eg fengið af mér,
að samþykkja þess háttar pólit-
ískt hnúpl, sem þeir páttu fengið
sig til að hafa í frammí.

Nokkru síðar hélt svo bindindis-
sambandið fund með sér, skrifuðu
þeir mér þá um þetta mál bréf,
sem eg ætla að leyfa mér að lesa:

Federation Office,
408 Builders Exchange.

W'peg, 17. febr. 1914.
Til háruverðs forsætisráðs
herra Manitoba.

Herra! — Vér, „Social Service
samband Manitoba, sem nú höfum
mætt á þingi hér í bæ, förum þess
á leit við yður, að þér vilðið til-
kynna oss ákveðið, hvað í tilboði
yðar felist, er þér veittuð sendi-
nefnd vorri síðast, um að leggja
það bæjum og sveitarfélögum í
vald, að fækka eða aftaka með
öllu vinveitingaleyfi innan þeirra
umdama, og hvort þér hafið á-
kveðið, að bera mál þetta upp í
þinginu. Vér verðum að biðja af-
sóknar á því, að vér óskum eft-

ir svári strax, því vér höfum sam-
bandsping að eins einu sinni á
ári, en óskum eftir, áður en vér
slitum þingi, að fá að vita greini-
lega fyrirtegnir yðar þessu við-
vikjandi.

Chas. W. Gordon,
forseti.

W. W. Buchanan,
skrifari.

E.S.—Vilduð þér gjöra svo vel,
og beina svári yðar á skrifstofu
sambandsins í Iðnaðarhöllinni.
B.

Einsog þér heyrði, er bréf þetta
frá W. W. Buchanan, skrifaranum.
Og takið eftir, hvorki segir hann,
né er honum falið að tilkynna mér,
að hann ætli að fylgja mér í þess-
ari tilvonandi laga-samþykkt. Bréfi-
nu svaraði eg á þessa leið:

„Skrifstofa forsætisráðsherra,
17. febr. 1914.

Hr. W. W. Buchanan,
skrifari „Social Service sam-
bandsins“ í Manitoba.

408 Builders Exchange, Winnipeg

Kæri hr. Buchanan! — Bréf
yðar næflega dagsett hefi eg með-
tekið. Í því biðjið þér mig, að
skýra orð mín við sendinefnd yð-
ar viðvíkjandi því, að veita sveita-
félögum vald til þess, að fækka
eða almenna veitingaleyfi í sínum
umdæmum.

Það, sem eg átti við, og er min-
skoðun enn, engu síður en stjórn-
arinnar, er, að almennur hugsun-
arháttur sé orðinn svo upplýstur,
að fólk mundi vilja styðja þá laga-
samþykkt, sem veiti hverju sveita-
félagi fullan rétt til að ákveða,
hve mörg veitingaleyfi skuli verða
gefin innan þeirra takmarka, er
heimili vinslú í smáum eða stór-
um stýli.

Þess konar lög geta verið notuð
í sambandi við sveitahannlögin,
því þau leggja kjósendum sveitar-
innar í hendur, að segja til, hve
mörg vinsluleyfi skuli veitt, til
þess að verða með áfengi innan
takmarka héraðsins, strax og þeir
væri til þess kvaddir, er ákveðið
yrði að vera með lögun.

Mér þykir mikilið fyrir því, að
bindindissambandið í fylkinu skyldi
ekki veita mér það fylgi, sem eg
áleit vera nauðsynlegt skilyrði til
þess eg gæti látið samþykkja lög
þessa efnis í þinginu. Eg vona, að
almenningsálitið verði komið í það
horf áður en næsta þing kemur
saman, að það verði réttlætlalegt
að gefa út lög þessu viðvíkjandi,
því eg álit það þýðingarmikilið
spor í bindindis og síðferðislega
umbóta átt.

Yðar með viðöngu,
R. P. Roblin.

Síðan hefi eg embættislega engin
bréfafrýðskifti átt við samband-
ið. Einsog þér sjáið sjálf á þessu,
fékk eg ekki það fylgi eða aðstoð
sambandsins, sem eg þurfti með

til að geta samið þessi lög. En
þrátt fyrir það skal eg geta þess,
að það dregur ekki úr þeirri fyrir-
ætlan minni, að bæta við bindind-
isflokki fylkisins í framtíðinni.

CONSERVATIVES ERU BIND-
INDISFLOKKURINN.

Hr. forseti, að síðustu leyfi eg
mér að segja, að Conservative
flokkurinn er bindindisflokkurinn
hér í fylkinu. Hann á það með öllu
um rétti. Eg hef sýnt fram á það
með verkum hans, er ekki verður
mótmælt. Eg bið alla trúar- og
síðferðis-kennara og þá aðra, sem
rækt leggja við bindindismálið, að
yfirfara þær gjörðir, en taka ekki
orð mín ein trúanleg fyrir því.
Heimildirnar geta þeir fengið í
embættisskjölum, og stendur
það þeim til boða. Eg bið þá einn-
ig, að rannsaka gjörðir Liberal-
flokksins, bæði í fylkinu og sam-
bandinu, — rannsaka stefnuskrá
hans, er samín var í Winnipeg, og
sjá, hvort hún er lagalega mögu-
leg; að taka með einnig allar á-
staður og sannindi, sem eg hef
bent á, — og að því bánu segja
mér, hvort ekki hafi eg rétt til,
sem bindindismaður, að krefjast
styrks og fulltingis allra bindindis-
manna í fylkinu, sem eru bindind-
ismenn fyrst, áður en þeir eru
pólitískir flokksmenn.

Séra Charles W. Gordon, D.D., í
Winnipeg, er forseti „Social and
Moral Reform“ sambandsins í fylk-
inu. Hefir hann látið sig almenn
mál all-miklu skatta nú um nokk-
ur ár. Eg held eg rangfari ekki af-
stöðu hans, þó eg segi, að hann
sé ákveðinn Liberal. Og það er
ekki í óvörðingarskyni sagt, því
hver maður hefir leyfi til, að hafa
hvaða stjórnmálaskoðun, sem hann
vili. En Dr. Gordon er meira í
þessu sambandi nú sem stendur en
öðrættur flokksmaður. Dr. Gordon
er foringi Liberal flokksins
öllu fremur en Mr. T. C. Norris,
enda er það skoðun hans, að hann
eigi hægir með, að koma áform-
um sínum fram, ef T. C. Norris sé
gjörður að forsætisráðsherra, held-
ur en ef eg held sgetinu.

En nú vil eg leggja málið fyrir
Dr. Gordon einsog eg hef skýrt
frá því, og biðja hann að hugleiða
það, og hafi eg nokkra dómgreind,
skynsemi eða þekkingu, eftir 33.
ára þjónustu í þarfr þess opin-
bera, fa eg ekki betur séð en, ef
hann ætlar að reynast bindindis-
málafni sínu trúr, verði hann að
segja skilið við þann flokk, sem
hann fylgir nú, og fylgja mér í
minni framfarasömu bindindisflog-
gjöf og starfi. Eg sakast ekki um
þá stefnu, sem hann hefir haft og
tilraunir til að koma Liberal
flokkinum á framfæri fyrir stefnu
hans í bindindismálinu. En eg held
að Dr. Gordon hafi ekki rannsak-
að það til hlýtar, hverjar afleið-
ingarnar yrðu af þeirri stefnu, því
annars hefði hann hvorki getað
komið svo fram, einsog hann hefir
gjört nú í seinni tíð, né viljað
koma svo fram.

ÞAD ER ÓMÖGULEGT MEÐ NOR-
RIS Í FARABRODDI.

Einsog eg hef skýrt frá, eru nú
nærri fjörir fimtu hlutar fylkisins í
algjöru vinslubbanni. Í eldra hluta
fylkisins hefir vinbann-svæðið auk-
ist um 200 prósent undir minni
stjórn. Með sama áframhaldi í
framfaráttina, — hverju myndum
vér ekki fá áorkað með að koma á
algjöru vinslubbanni í Manitoba í
næstkomandi tíu ár? Með bind-
indisflokkinum eindreginn að baki
voru, gæfum vér ekki eftir einu
þumlungi af þeim héraðum, sem
vér höfum nú sigrað, en bættum
alt af við, — sveit eftir sveit og
bæ eftir bæ, — ár frá ári, — unz
að lokum vér takjum Winnipeg,
— höfuðstaðinn sjálfan. Væri þá
takmarkinu náð, er allir sannir
bindindismenn eru að keppa að —
algjöru vinbanni um allt fylkið!

En slíkt væri ómögulegt — al-
gjörlega lífs-ómögulegt — með-
stefnuskrá Liberala, sem vinur
minn, Dr. Gordon, hefir lúð fylgi
sitt. Eg heiti því á Dr. Gordon og
alla fulltrúa bindindis og kristlegs
sigðeðis, að standa stöðugir og
lata ekki sér úr greipum ganga
neitt af því, sem oss hefir græðst,
— reisa rönd við því, að óvinirnir
í nái á vald sitt nokkru af landi
því, sem vér höfum unnið, heldur
eða afstöðu vora með hverju ári,
með vaxandi lagatáknörkum, eft-
ir því, sem almenningsálitið þroska-
st, svo alt af bættist við bannhér-
uðin, unz að lokum því fullnaðar-
takmarki er náð, sem er uppfyll-
ing hinnar æðstu hugsjónar allra
sannra bindindisvina.

Hr. forseti, — leyfið mér að
bæta því við, að ekki ber eg þó
neinn kyðja fyrir framtíð stjórnar-
innar eða bindindismálsins. Eg
hefi nú búið meðal fólks hér í
Manitoba í full 37 ár. Eg hef lagt
minn skerf til — litum að sjálf-
sögðu —, en þó alt það bæta,
sem eg hef haft yfir að ráða, til
þess að þroska, ekki eingöngu
efna-hlið — fjármála-hlið — heldur
menningar- og síðferðis-hlið þjóð-
félagsins, og eg er státtur með það,
að samfélagsmenn mínir hafa kom-
ið mér til að trú þá, að þegar
menn leysa skylduna af hendi, —
þegar þeir eru fúsir til, að bera
fulla ábyrgð gjörða sinna, — þegar
þeir nota skynseminu og geta
drengskapar í hvívetna, og hver
hugsun þeirra ber vott um þjóð-
ræknir og ættjarðarast, — eg er
státtur með það, segi eg, að þeir
hafa komið mér til að treysta
því, að — að baki slíkra manna
séu kjósendur fylkisins reiðubúnir
að standa. Og af því eg trú þá
líka, get eg fullvissað yður um,
að einsog Conservative drekkinn
„Manitoba“ hefir um síðastliðin
fimmtán ár fengið hægna sju og hæg-
staðan byr, svo munni enn fara, og
eftir kosningadag honum skila heil-
um í höfn, hlöðnum dýrum varn-
ingri viturlægrar og hagsinnar lög-
vafar, og framtíðar-foðrum dýr-
legrar og meiri dábá, með sama
foringja í siglu, og sömu sveit um
borði!

Nordurljósið

Vinslasta heimilisbláðið á
gamla landinu. Kemur út í
hverjum mánuði, 8 bls. Í hverja
bláði eru góðar myndir, heimilis-
bæknir (1. bls.) og fjölbreytt-
ar greinar. Margir álita það
ómissandi á hverju heimili.
Bláðið er á kristlegum grund-
velli. 2 árgangur byrjaði í Jan.
1913. (1 árg. álfveg uppseldur).
Kostar aðeins 30 cent. (borgað
fyrir fram).

Pantið strax hjá
MISS J. GILLIS
500 Victor Street, Winnipeg
(Bóksalar snú sér til útféland-
ans. Arthur Gook, Akureyri lee-
land.

Kvöld og dagskóli

Manitoba School of Telegraphy

230 MAIN STREET, WINNIPEG

McLean Block.

L. INGALDSON, Eignandi

Komið eða skrifist eftir upplýsingum

THE DOMINION BANK

Moral Notre Dame og Sherbrooke Str.

Höfuðstöðv. \$4,700,000.00

Varasjóður \$5,700,000.00

Allar eignir \$70,000,000.00

Vér óskum eftir viðskiptum ver-
lunar málans og ábyrgumst að gefa
þeim fullnægju. Sparisjóðseldir vor
er að stærsta sem nokkur banki
hefir í borginni.

Íbúendur þessa hluta borgarinnar
eða að skifta við stofnum sem
þeir vita að er algjörlega trygg.
Nafa vort er fulltrygging óskula-
ka. Byrjið spari lausleg fyrir
sjálfa yður, konu yðar og börn.

C. M. DENISON, ráðgjafi.

Phone GARRY 3450

Agrip af reglugjörð

um heimilisréttarlönd í Canada

Norðværlandinu.

Sérhver manneskja, sem fólkskylda
hefir fyrir að sjá, að sérhver karlmaður,
sem orðin er 18 ára, hefir heimilis-
rétt til fjórþunga úr section ar dekan
stjórnarlandi í Manitoba, Saskatchewan
og Alberta. Umseklandinn verður
úr sjálfri að koma á landskriftstofu
stjórnarinnar eða undirskriftstofu í því
héraði. Samkvæmt umboði og með
sérstökum skilyrðum má fábri, móðir,
sonur, dóttir, bróðir eða systir um-
seklandans sækja um landið fyrir
hann hönd á hvaða skriftstofu sem er.

Skyldur—Sex mánaða ábyrd á ári og
rakinn á landinu í byrð ár. Landinn
má þó búa á landi innan 9 mílna frá
heimilisréttarlöndu, og ekki er minna
en 80 akrur og er eignar og áður-
fjörð hans, eða dóður, móður, sonar,
dóttur bróðir eða systir hans.

Í vissum héraðum hefir landmenn,
sem fullnægj hefir landtöku skildum
sínum, forkauprétt (pre-emption) að
sectionarjörðum á föstum við land
sitt. Verð \$20.00 ekrann. Skyldur—
Verður að sjá 6 mánaði af ári á
landinu í 3 ár frá því er heimilisréttar-
landið var tekið að þeim tíma með-
töldum, er til þess þarf að ná eignar-
bréfi á heimilisréttarlöndinu, og 50
akrur verður að yrkja aukreið.

Landtökumaður, sem hefir þegar
notað heimilisrétt sinn og getur ekki
náð forkauprétti (pre-emption) á
landi, getur keypt heimilisréttarlönd
í sérstökum héraðum. Verð \$20.00 ek-
ran. Skyldur—Verðir 6 mánaða af ári
á landinu á ári í 3 ár og rækta 50
reisa hús \$200.00 virði.

W. W. CONY.

Deputy Minister of the Interior.

Kaupið Heimskringlu

tíma, þegar starf mitt hefir tekið þroska, viljið þér
þá geta mér nokkuð þægilegt að horfa á eftirléðis?
spurði Gerard.

Það gleður okkur ávalt, að sjá yður, góði vin-
ur, sagði presturinn innalega.

31. KAPITULI.

Þessi sunnudagur var sorgardagur fyrir Jón Tre-
verton. Hann talaði ekkert á heimilinu, og Lára
hugsaði mikilið um, hvernig á því stæði, að hann var
svo þunglyndur og breyttur.

„Það er mér ógæfa“, hugsaði hún. „Eg er að eins
að hálfa leyti kona hans meðan eg veit ekkert um
hans gömlu sorgir.“

Hún spurði hann einskis, en gekk þenjandi við
hlíf hans yfir skemmtigarðinn, þar sem fuglarnir flugu
frá einu tré til annars.

„Eg kem ekki inn til dagverðar, góða mín“, sagði
Jón, þegar þau komu að húsdýrunum. „Eg er ofur-
litið vesall og held að mér skáni við að hvíla mig
ögn.“

„Á eg að koma og lesa fyrir þig þangað til þú
sofnar?“

„Nei, góða. Það er best ég sé einsamall.“

„Ó, Jón, hvers vegna ertu ekki opinskár við
mig? sagði hún í hlýðandi róm. „Eg veit, að eitt
hvað þú hugar þína, hvers vegna treysturðu mér
ekki?“

„Ekkí ennþá, góða mín. Þú færð bráðlega að
vita allt um mig, þá er eg viss um.“

„Heldurðu, að nokkuð geti breytt mér, hvað helst“

sem eg á að heyrna um þig?“ spurði hún í klökkum
bænarróm. „Hefi eg ekki treyst þér og elskað þig í
blindni?“

„Jú, hugsunarlaust. En eg hærðist þá reynslu,
sem þú verður að þola, þegar þú færð að vita allt.“
Hún horfði á hann nokkur augnablik þenjandi og
reynði að lesa hugsanir hans í andlitinu, og sagði svo
mjög alvarlega:

„Jón, ef það er eitthvað, sem er niðrandi fyrir
þig, er segja þarf, láttu mig þá heyrna það af þínum
eigin vörum, en ekki óvinar. Er eg svo harður
dómari, að þú þurfir að óttast, að segja mér eins og
er? Hefi eg ekki elskað þig og treyst þér? Getur
þú elast um vilja minn til að afsaka og fyrirgefa. Þú
allir aðrir átteli þig?“

„Nei“, svaraði hann röklega. „Eg elást ekki um
þig. Eg hef þagað yfir leyndarmáli minnu til þess að
fórna þér frá þinginu, því eg vissi, að þér mundi
sanna, að vita hve djúpt eg var sokkin, þangað til
áhrif þín og ást lyftu mér upp úr djúpinu. En það
litur út fyrir, að þjónningin verði nú að koma. Sak-
laus og hrein eins og þú ert, vilja þú sumir ekki
hlífa þér við þessari bitru þekkingu. Já, þá er
best, að þú heyrir sannleikann af minnum eigin vör-
um. Hve mjög, sem áhrif kunnna að fka söguna
síðar, skal eg þó segja þér sannleikann.“

Hann vafði handleggjum sínum um hana, og þau
urðu samferða upp gamla, breiða stígann, sem lá upp
að herbergi þvi, er Jasper Treverton hafði haft fyrir
lestrarstofu. Þar var ekki hett við, að þau yrðu
trúðus. Jón átti upphálds stól konu sinnar
og óninn og settist við hlíf hennar, eins og þau höfðu
settið kvöldis, sem Lára sagði manni sínum sögu
Desfíles.

Litla stund sátu þau þenjandi. Jón var að

hugsa um, hvernig best væri fyrir sig að byrja æf-
sögu sína.

„Ó, Lára, ætli þú hatir mig, þegar þú hefir heyr-
t frásögnina um mitt líona líf?“ sagði hann loksins. „Eg
ætla ekki að hlífa mér. En á þessu augnabliki kvíði
ég fyrir, að tala þau orð, sem ef til vill trufla gæfu
okkar og skilja okkur að fyrir fullt og allt. Þú skalt
ráða forlögum okkar. Ef að þú, þegar þú hefir
heyrð allt, hugsar sem svo: „Þessi maður er ekki
verður ástar minnar“ — og ef að þú — sem þú má-
ske vilt — skyldir snúa þér frá mér með hræðslu og
viðbjóð, þá skal eg beygja höfuð mitt fyrir dómi
þínum og hverfa úr þíni nálægð eilíflega.“

Kona hans snéri að honum óttaslegna og náðla
andlitinu sínu.

„Hvern glæp hefirðu framið, sem kemur þér til
að hugsa, að eg vilji svifta þig ást minni?“ spurði
hún skjálíandi.

„Eg hef engan glæp framið, Lára, en eg er grun-
aður um hinn versta glæp. Manstu eftir sögunni
um manninn, sem öll blóðin þvældu svo mikilið um
fyrir næstum ári síðan, manninn, hvers kona var
myrt, og sem Londonar-hlóðin áttu vera morðingj-
ann, — manninn Chicot, og að hvarf hans var eitt
af mestu leyndarmálum ársins?“

„Já“, svaraði hún og horfði undrandi á hann. —
Hvað snertir á maður þig?“

„Eg er maðurinn.“

„Þú? Þú, Jón Treverton?“

„Eg, Jón Treverton, sami maður og Chicot.“

„Maður dansmarinnar?“

„Já, Lára, eg hef tvisvar elskað á efninu, fyrst
þá konu, sem ekki hafði annað en segufína til að
kveikja með ást hjá karlmanninum, og svo þig,
sem seguförin á minstan hátt í, að hafa vakist og við-
haldið ást minni og aðdáun til þín. Eg skal segja

þér sögu mína með fáum orðum. Eg byrjaði lífið í
riddarlífs sveit með litlar eignir í hlutabærum, sem
ég eyddi á fimm árum, án þess þó að vera mjög
eyðslusamur, en ég átti góða hesta og ungekst að-
allega heldri menn, og daginn, sem eg var gerður að
líðsforingja, var eg peningalauss. Það var ekki um
annað að gera, en selja stöðu mína, og eg gæti það.
Af því mér leiddist að dvelja úti á landi, fór eg yfir
sundið, og ferðaðist um hinn segurri helming Norð-
urlandinnar. Svo þegar eg var aftur orðinn pening-
laus, var eg staddur í París og bjó í kvísterbergi í
„Quarter latin“, kynstíð þar ýmsum mönnum og
fékk máturega mikla vinnu til að halda í mér lífinu.<